

Martin Scherstra

De storm

Haar vroegere geliefde komt
tien jaar na dato terug in haar leven.
Gelukkig is ze over hem heen...

Roman

DE STORM

Martin Scherstra

De storm

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Het grote, victoriaanse huis op de heuvel stak dreigend af tegen de grauwe avondhemel.

Felle rukwinden geselden het gebouw, shutters klapten hard tegen de ramen en hier en daar dreigden planken los te laten. De eeuwenoude houten constructie zuchtte onder het geweld van de storm, die met windkracht tien over het kleine schiereiland raasde en nietsontziend te werk ging. Onder de laaghangende, knoestige takken van een oude kastanjeboom stond een donkere terreinwagen geparkeerd.

Afgerukte takken en losgeslagen dakpannen lagen verspreid over het terrein. Regenflarden verstoven in de aanwakkerende wind. Bulderende donderslagen deden het huis op zijn grondvesten schudden, gevolgd door tal van bliksemschichten die knetterend gedurende enkele seconden het terrein veranderden in een neonwit maanlandschap. Het oude klinkerpad naar het huis was overwoekerd met onkruid; de lange stelen van het vingerhoedskruid en de brandnetels bewogen mee op het ritme van de harde wind.

Een schaduw maakte zich los van het huis, beende haastig door het drassige gras naar de oude kastanje en gleed achter het stuur van de terreinwagen. De motor sloeg aan en de wagen reed weg met gedoofde koplampen, in de richting van de weg.

Enkele ogenblikken later klonk er een geweldige explosie, zodanig dat zelfs het loeien van de storm voor een paar seconden overstemd werd. Opnieuw volgde er een klap, waarbij het glas in ontelbare stukken uit de sponningen spatte. Wolken versplinterd glas en hout vermengden zich met de vlammen, die zich als Chinees vuurwerk fluitend een weg naar buiten zochten. Gretige vuurtongen likten aan het dak en achter de ramen laaide het vuur hoog op.

*

‘Jim?!’

De jonge vrouw deed langzaam haar ogen open. Eerst wazig en toen wat scherper zag ze de man die naast haar op de grond lag. Hij was bewusteloos.

Pas toen zag ze de vlammen die knetterend een weg zochten langs het houten plafond en binnen de kortste keren de ruimte waarin ze zich bevonden, in lichterlaaie zetten.

‘Jim?!’

Op haar knieën kroop ze naar hem toe.

Hij lag op zijn buik, met zijn gezicht in haar richting en zijn armen gestrekt naast het hoofd. Zijn voorhoofd vertoonde een bloederige kras.

‘Jim?’ Ze probeerde hem wakker te maken door aan zijn arm te trekken. Toen dat niet hielp, gaf ze een tik op zijn wang.

Er ontsnapte een opgeluchte zucht aan haar lippen toen ze hem zacht hoorde kreunen. Even was ze bang geweest dat hij... Nee, daaraan wilde ze niet denken. ‘Jim?’ Opnieuw gaf ze hem een tik, en ditmaal schoten zijn ogen meteen open.

‘Akke?’

Verdwaasd kwam hij overeind, om direct weer kermend achterover te zakken en met beide handen naar zijn hoofd te grijpen. ‘O, mijn hoofd!’

Ze voelde haar eigen hoofd pijnlijk bonken, maar de klap die haar het bewustzijn had moeten doen verliezen, was blijkbaar minder hard aangekomen dan de klap die hij had gekregen. ‘We moeten hier weg, Jim. Het huis staat in brand!’

Hij verbeet de pijn die hem opnieuw dreigde te verlammen en kwam overeind.

Grote vlammen sloegen naar het dak. Een vuursintel sprong over naar de houten trap en de leuning, waar de meer dan honderd jaar oude guirlandes van gedroogde bloemen direct vlam vatten.

Akke hielp hem opstaan. ‘Gaat het?’ vroeg ze bezorgd. Haar stem kwam nauwelijks boven het gesis en geknetter van de vlammen uit.

Jim knikte in de richting van de deur. ‘Daarheen!’

In Akkes hoofd was het een chaos en helder denken was moeilijk. Maar ergens hoorde ze een waarschuwend stemmetje. ‘Denk je niet dat de deur op slot zit?’ gaf ze woorden aan haar gedachten.

‘Misschien wel,’ antwoordde Jim gelaten. ‘Maar we moeten het

in ieder geval proberen, want...’ begon hij. De rest ging verloren in een verschrikkelijke hoestbui. Hij had rook binnengekregen en dat bemoeilijkte zijn ademhaling.

Akke had er minder last van, maar de stekende rook sloeg wel op haar ogen. Tranen biggelden over haar wangen.

‘Het komt wel goed, liefje,’ troostte Jim haar, omdat hij dacht dat de emoties haar te veel werden. ‘Maak je maar geen zorgen.’

Ze wilde zeggen dat ze last had van de rook, maar wierp hem in plaats daarvan alleen een liefdevolle lach toe. Hij wilde haar geruststellen.

Maar die hoop werd volledig de bodem ingeslagen toen ze de deur bereikten.

Akke rammelde aan de deurkruk. ‘Hij zit op slot!’ Machteloos keek ze naar het vuur dat achter hen ongenadig huishield.

Oranjegele vuurtongen lekten langs de wanden omlaag, waar de sleetse vloerbedekking vlam vatte. De trapleuningen en het plafond brandden als fakkels. Het geluid van zinderende vlammen was bijna oorverdovend. De verstikkende lucht van verbrand hout en terpentijn hing zwaar in de lucht.

‘We kunnen geen kant op!’ riep Akke uit. ‘We zitten als ratten in de val!’

Op dat moment stortte het dak in.

Ahoy, vrienden. Dit is radio 1340 Noarderein. Evie hier, en ik stuur een baken van muziek uit over de zee. Naar de bemanning van de vissersboot Zeekomkommer, die voor drie dagen de veilige haven van Noarderein heeft verlaten. Pas op voor de storm die deze kant op komt, mannen, maar tot die tijd... ontspan met de platen die ik draai, zoals deze van Ancora, 'Op het leven', die ik speciaal aan jullie opdraag.

8 uur eerder

‘Wat zal het zijn, Akke? Hetzelfde als altijd?’

‘Vandaag niet, Klaske. Nu de vakantie is afgelopen, wil ik weer wat op mijn lijn letten.’

‘Lijn?’ vroeg Klaske met omgewend hoofd, terwijl ze de radio achter de toonbank zachter zette en de chroomkleurige koffiekkan van het plaatje tilde. Ze was een vrouw van middelbare leeftijd, met rood vlamvend haar en sprekende blauwe ogen. Haar perfect geëpileerde wenkbrauwen waren grote, verbaasde bogen geworden. ‘Welke lijn?’

Brandweercommandant Sjoerd Haarsma keek de jonge vrouw die naast hem aan de toonbank zat meewarig aan. Hij was net als Klaske van middelbare leeftijd, rijzig van gestalte, met borstelige wenkbrauwen en een beginnend buikje. ‘Jij moet op je lijn letten? Er is niets mis met jouw lijn. Die van mij, ja, daar is van alles mee aan de hand, maar toch niet met die van jou?’

Akke ging staan, tilde haar shirt op en pakte een stukje huid vast. ‘Ik begin vetrollen te krijgen, Sjoerd. En daar houd ik jou persoonlijk voor verantwoordelijk, Klaske,’ voegde ze er met een olijke lach aan toe. Ze was lang en slank, en droeg een donkergrijze pilotenbroek met daaroverheen een lichtblauw shirt. Haar voeten waren gestoken in zwarte legerkisten. Haar gekrulde bruine haren vielen in een staart op haar rug, haar ogen waren soms zuiver blauw, dan weer donker. Ze werden omkranst door dikke, zwarte wimpers. Ook al kleepte ze zich stoer en stond ze in het stadje bekend als ‘one of the guys’, iedereen wist dat er onder dat stoere uiterlijk wel degelijk een beeldschone vrouw schuilging. ‘Jij kookt veel te lekker!’

‘Ik ben minstens vijf kilo aangekomen sinds ik bij de vrijwillige brandweer ben,’ beaamde Siemen Bosgraaf, de vrijgezelle plaatselijke

drogist die in zijn vrije tijd veel in de kazerne te vinden was. Hij veegde een lok bruin haar achter zijn oor en stak zijn hand uit naar zijn bijna lege koffiekop. ‘Nog even en ik zal nieuwe kleren moeten kopen!’

‘Dan helpt onze strategie dus,’ reageerde Klaske opgewekt, terwijl ze de mokken van de andere gasten nog eens bijvulde. ‘Die van Martha en mij, bedoel ik. Ik mest jullie vet en Martha’s kledingboetiek vaart er wel bij!’

Er werd gegniffeld en gelachen. De ene rake opmerking volgde op de andere, wat opnieuw enkele lachsalvo’s tot gevolg had.

De kantine in de kazerne van het Friese kustplaatsje Noorder-ein was een ontmoetingsplaats voor de leden van de vrijwillige brandweer. Ze deed qua uiterlijk en gezelligheid beslist niet onder voor de pittoreske restaurantjes en bistro’s in de haven, waar de toeristen en dagjesmensen kwamen. Er heerste een huiselijke en gemoedelijke sfeer, waardoor veel teamleden bijna dagelijks in de kantine te vinden waren.

Klaske Boersma zwaaide er de scepter en zorgde met haar eenvoudige maar goedgevulde maaltijden dat niemand iets tekortkwam. Hier was geen onderwerp taboe of onbespreekbaar. Elk tafeltje en elke kruk aan de toonbank had een eigen mening – over alles. Als je hier wilde zijn, moest je dat op de koop toe nemen.

‘Dus jij vindt dat je moet lijnen?’ ging Sjoerd door op het onderwerp dat hij had aangesneden, en hij richtte zijn aandacht weer tot Akke.

‘Och, lijnen is misschien een groot woord. Ik wil gewoon een beetje rekening houden met wat ik eet.’

Sjoerd schudde meewarig zijn hoofd. Het vleespasteitje dat Klaske voor hem had klaargemaakt had hij zich goed laten smaken. Er was geen kruimel van overgebleven. ‘Akke Bloemhof, je bent en blijft een rare!’ zei hij en hij hief zijn glas met versgeperst sinaasappelsap in de lucht.

Akke beantwoordde zijn toast met haar koffiemok. ‘Uit jouw mond klinkt dat bijna als een compliment, Sjoerd.’

Marjan Meindertsma, die naast Akke op een kruk zat, schoot in de lach. Met haar donkere kapsel vol highlights en sprekende gezicht deed ze denken aan de jongere versie van Caroline Tensen. ‘Akke heeft gelijk, Sjoerd. Uit jouw mond klinkt het alsof je haar mateloos bewondert!’

Sjoerd hield wijselijk zijn mond. Maar het was wel waar. Hij bewonderde Akke, en om meerdere redenen.

Klaske zette de koffiekkan terug op het plaatje. ‘Wat kan ik voor je klaarmaken, Akke?’

‘Een ei, zachtgekookt. Twee sneetjes toast, zonder boter. Een glas jus, zonder vruchtvlees.’

‘Komt eraan.’ Klaske duwde de flapdeuren open en verdween naar de keuken.

‘Heb je nog iets gehoord van Marcel?’ vroeg Sjoerd aan Akke.

Akke plaatste haar mok terug op het viltje en schudde haar hoofd. ‘Nee, hij reageert niet op mijn appjes en doet nog steeds voor niemand de deur open.’

Marcel Renkema was een kunstenaar die anderhalf jaar geleden in Noarderein was komen wonen, en een vriend van haar. Akke was hem tegengekomen tijdens het boodschappen doen in de plaatselijke supermarkt. Hij had er zo verloren uitgezien dat ze zich over hem had ontfermd en wegwijs had gemaakt. Dat was de aanzet geweest tot een hechte vriendschap. Akke had hem voorgedragen als vrijwilliger, wat door het hele team met enthousiasme was ontvangen. Sindsdien viel Marcel niet meer weg te denken uit het team, en voelde hij zich thuis in de kleine, gezellige Friese gemeenschap die Noarderein was.

Alleen had hij nu al meer dan een week niets van zich laten horen. Om de een of andere onduidelijke reden meldde hij zich steeds af als de vrijwillige brandweer een oefening hield. En zelfs toen de brandweer moest uitrukken om een echte brand te blussen, had hij verstek laten gaan. De laatste keer, drie dagen geleden, had hij zich ziek gemeld. Naar zijn zeggen was hij griepig en voelde hij zich hondsberoerd. Dat was natuurlijk heel goed mogelijk, het griepvirus greep in heel Nederland ongenadig om zich heen. Akke had daarom een kleine geldinzamelingsactie gehouden onder de leden en van het geld een fruitmand gekocht. Maar toen ze bij Marcel op de stoep had gestaan, had hij haar niet binnen willen laten. Hij voelde zich te ziek om visite te ontvangen, had hij haar door de brievenbus laten weten.

Sjoerd knikte. ‘Hij reageert ook niet op mijn berichten. Hij moet het wel heel zwaar te pakken hebben.’

‘Thuis heb ik een doos met twaalf flessen terpentijn voor hem

staan,' wist Marjan te melden, 'maar hij komt ze maar niet ophalen.'

'Waarom bestelt hij die niet zelf?' wilde Siemen weten. 'Hij is toch schilder?'

'Hij is een kunstenaar,' verbeterde Sjoerd. 'Marcel schildert niet alleen, hij maakt ook beelden. Moderne beelden, veel naakten ook. Niet echt mijn ding, maar ieder zijn meug zullen we maar zeggen.'

'Hij vraagt wel vaker of hij iets op mijn adres mag laten bezorgen,' reageerde Marjan op Siemens vraag. 'Hij brengt veel tijd door in zijn atelier en is daarom niet vaak thuis. En zijn atelier is, zoals jullie weten, moeilijk te bereiken voor de besteldiensten vanwege de ligging van het gebouw. Ach, ik vind het niet erg, hoor. Ik doe het graag.'

'Ik verwacht niet dat we Marcel deze week nog zullen zien,' besloot Sjoerd het onderwerp af te ronden. 'Niet eerder dan in de loop van volgende week, denk ik.'

Akke diepte haar smartphone op uit haar broekzak en scrollde door haar contactenbestand. 'Ik zal hem bellen,' zei ze, tegen niemand in het bijzonder. 'Misschien voelt hij zich inmiddels iets beter...' Ze drukte zijn nummer in en luisterde. Er verscheen een diepe frons in haar voorhoofd toen het geluid meteen wegviel en ze geen streepjes boven in haar scherm zag. 'Ik heb weer eens geen bereik.' Ze hield het toestel omhoog en draaide het in haar hand. Het hielp niet. Ten slotte stopte ze het terug. 'Ik denk dat ik binnenkort maar eens naar een andere provider overstap. Ik heb vaker geen bereik dan wel.'

'Dat ligt niet alleen aan jouw telefoon, hoor,' zei Marjan. 'De mijne heeft ook steeds van die kuren. De ene keer doet-ie het goed, de andere keer...'

'Het schijnt aan de zendmast in het buitengebied te liggen,' zei Sjoerd. 'Ik heb er ook last van en wat meer is, de kazerne ook. Wat precies het probleem is weet ik niet, maar daar proberen ze achter te komen. Ab schijnt iemand te kennen die weer iemand kent die een hoge pief is in de directie van het telecombedrijf dat voor deze regio de zendmasten in onderhoud heeft.'

Ab Vermeulen was de burgemeester van Noarderein.

'Over het buitengebied gesproken,' merkte Siemen droogjes op. 'Is er al iets bekend over de oorzaak van de branden van vorige week?'

Om hen heen werd instemmend gemompeld. Ja, hoe zat het eigenlijk?

De afgelopen week waren de inwoners van het kuststadje ruw opgeschrikt door een aantal felle uitslaande branden, die in het buitengebied hadden gewoed. Daarbij waren een stallencomplex en een jacht in vlammen opgegaan. Hoewel het onderzoek nog in volle gang was, werd als voorlopige verklaring voor het ontstaan van de branden gegeven dat er kortsluiting was ontstaan.

Op zich was dat niet zo'n gekke gedachte. De daken van de oude stallen waren zo lek als een mandje geweest. De meeste elektriciteitskabels stamden uit het midden van de vorige eeuw en verkeerden in slechte staat. Vocht en aanhoudende regen hadden dit er beslist niet beter op gemaakt. Wat het jacht betrof, waarschijnlijk was iemand vergeten zijn apparatuur uit te zetten, waardoor de stoppen waren doorgeslagen en kortsluiting aan boord van het schip was ontstaan.

Sinds de branden gonsde het in Noarderein van de geruchten. Ze zouden zijn aangestoken door een stelletje snotapen, die zich verveelden en uit pure balorigheid de brandjes hadden gesticht. Wat echter als een kwajongensstreek was begonnen had geleid tot de allesverwoestende branden die drie van de vijf stallen en het jacht compleet in de as hadden gelegd.

Akke was als een van de eersten ter plaatste geweest en meende een vage terpentinelucht te hebben geroken op beide plaatsen delict. Dit sterkte de mening dat de branden door kwajongens waren aangestoken. Zekerheid kon echter pas worden gegeven als het onderzoek naar het ontstaan van de branden was afgerond.

Als brandweercommandant wist Sjoerd meer dan de anderen, maar zolang het onderzoek nog liep, kon en wilde hij daar geen uitspraken over doen. 'Het spijt me, mijn lippen zijn verzegeld.'

'Ach toe, je kunt ons toch wel iets vertellen?'

Sjoerd hief afwerend zijn handen op. 'Nogmaals, ik kan hier officieel geen uitspraken over doen.'

'O, en officieus dan?' vroeg Marjan slim, die heel goed tussen de regels door kon lezen.

De flapdeuren zwaaiden open en Klaske verscheen met Akkes bestelling: een gekookt ei, twee stukjes geroosterd brood op een bord en een glas sinaasappelsap. 'Uw ontbijt, mevrouw,' grapte ze en ze zette het dienblad op de toonbank voor Akke neer. 'Bon apetiet!'

'Dank je.' Akke pakte een stukje toast en knabbelde er met smaak aan.

‘Het is *bon appétit*, Klaske,’ merkte Sjoerd gedecideerd op. ‘Je legt de klemtoon anders en de t aan het einde spreek je niet uit.’

Klaske kon zich er niet druk over maken. ‘Bon apetiet of smake-lijk eten,’ zei ze, terwijl ze Akke het bestek opgerold in een servetje overhandigde. ‘Wat maakt het uit? Als het maar smaakt, nietwaar Akke?’

Akke rolde het bestek uit de servet. ‘Zeker weten, Klaske!’

Marjan besloot een ander onderwerp aan te snijden. ‘En dan die storm, die deze kant op komt. Wat zeggen jullie daarvan?’

‘Ja, dat heb ik ook gehoord,’ reageerde Siemen, iets te enthousiast. ‘Het schijnt een killerstorm te worden.’

‘Een wat voor storm?’ vroeg Sjoerd met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Een killerstorm,’ herhaalde Siemen. ‘Zo noemen de Amerikanen een storm die voor veel overlast gaat zorgen.’

‘Volgens mij verzin je dit gewoon ter plekke!’ dacht Marjan.

Siemen schudde het hoofd. ‘Nee, echt niet. Ik heb ze weleens op National Geographic gezien. Ze bestaan echt.’

Sjoerd wisselde een blik van verstandhouding met de anderen. ‘En wat maakt zo’n killerstorm, zoals jij het noemt, anders dan andere stormen?’

‘Ze ontstaan boven zee en nemen per uur in snelheid en kracht toe,’ legde Siemen uit. ‘Dat kan soms dagenlang duren. Dan gaan ze richting de kust en slaan verwoestend toe.’

‘Dat klinkt mij in de oren als een doodgewone orkaan,’ vond Klaske, die Akkes koffiemok opnieuw bijvulde. ‘Een herriekeen, zo noemen de Amerikanen het.’

‘Een *hurricane* zul je bedoelen,’ verbeterde Sjoerd haar. ‘Een orkaan dus?’

‘Nee, deze moet nog krachtiger zijn dan een orkaan,’ hield Siemen vol. ‘Je moet het zien als verschillende stormen die hun krachten samenbundelen tot een allesverwoestende storm.’

‘En zo’n killerstorm komt nu onze kant op?’

‘Ja...’

Marjan schudde het hoofd. ‘Killerstorm. Echt weer zo’n woord dat alleen de Amerikanen kunnen verzinnen.’

‘Amerikanen,’ verzuchtte Sjoerd. ‘Het zijn en blijven rare mensen!’

‘Zoals ik dus!’ grapte Akke, het laatste stukje van haar toast in haar mond stekend.

Sjoerd schoot in de lach. ‘Ja, jij zou niet misstaan tussen al die Amerikanen, Akke!’

Iedereen lachte, Akke ook. Toch was ze er niet gerust op. De storm die was voorspeld, werd binnen acht uur verwacht. Noarderein kreeg wel vaker te maken met hevige najaarsstormen, maar ditmaal was er voor het gehele kustgebied een weerswaarschuwing code rood afgegeven. Windkracht twaalf en zelfs meer werd genoemd. Misschien viel het allemaal mee en kwamen de bewoners van het kuststadje met de schrik vrij, maar een gewaarschuwd mens telde ook in dit geval voor twee. Dus had de bevolking massaal gehoor gegeven aan de waarschuwing en hield men rekening met het ergste.

‘Zeg,’ viel Siemen opeens iets in, ‘wanneer verwacht je die nieuwe?’

De vrijwillige brandweer van Noarderein zou worden uitgebreid met een nieuwe kracht. Er had zich telefonisch een nieuwe vrijwilliger bij Sjoerd aangemeld. ‘Hij is rechercheur bij de politie geweest,’ had Sjoerd gezegd, toen hij het team van de aanmelding op de hoogte bracht. ‘Hij heeft ook een poosje bij de forensische recherche gezeten.’ En aangezien ze bij de vrijwillige brandweer altijd wel een paar extra handen konden gebruiken, hadden alle teamleden volmondig met de aanstelling ingestemd.

‘Ik verwacht hem in de loop van vandaag,’ zei Sjoerd, die ondertussen met een natte vinger de kruimels van zijn bord snoept. ‘Hij heeft plannen om een huis in Noarderein te kopen.’

‘Hoe heet hij?’ vroeg Marjan. Ze had het hem al eerder gevraagd, maar daarop had Sjoerd niet willen antwoorden. En ook nu hield hij zijn mond.

‘Dat laat ik hem liever zelf doen,’ lachte de brandweercommandant listig. ‘Wat ik wel kan zeggen is dat hij niet op zijn mondje is gevallen en uit Den Haag komt.’

‘O,’ klonk het niet bijster enthousiast.

‘Het is toch niet zo’n branieschopper, hè?’ bromde Siemen. ‘Zo’n type dat denkt het altijd beter te weten dan iemand anders? Daar zitten we hier echt niet op te wachten.’

‘Haagse kak!’ grinnikte Klaske.

‘O, o, Den Haag,’ zong Marjan. ‘Mooie stad achter de duine...’
Iedereen lachte.

‘Laat jullie verrassen, zou ik zo zeggen,’ sloot Sjoerd de discussie.
Akke hield niet zo van verrassingen. In het verleden waren dit
soort verrassingen vaak geen onverdeeld succes gebleken. ‘Waarom
al die geheimzinnigheid?’

Sjoerd haalde zijn schouders op. ‘Omdat tot het laatste moment
niet zeker is of het daadwerkelijk doorgaat. Bovendien wil ik hem
eerst recht in de ogen kunnen kijken voor ik hem een plaats in het
team aanbied. Ik heb hem tot nu toe alleen via de telefoon gesproken.’

Marjan en Siemen bestookten Sjoerd met vragen, maar Akke
luisterde er niet naar. *Laat jullie verrassen.* Die woorden bleven
door haar hoofd spelen. *Laat jullie verrassen.*

Jaren geleden, tien jaar om precies te zijn, had iemand haar de
verrassing van haar leven bezorgd. Haar toenmalige vriend had haar
van het ene op het andere moment in de steek gelaten. Jim Akersloot.
Ze was zijn naam nooit vergeten. Voor haar was hij de liefde van
haar leven geweest en ze had ook echt gedacht dat hij van haar had
gehouden, maar het had hem er niet van weerhouden om met de
noorderzon te verdwijnen. O, ze wist nog precies wat de aanleiding
voor zijn vertrek was geweest. Hij had zich door zijn vriendenclub
laten overhalen om bij haar weg te gaan. Waarom? Omdat zij in hun
ogen een vreemde vogel was. Ze gedroeg zich als een jongen, niet
alleen qua gedrag maar ook qua kleding. Alles wat hem zo in haar
had aangetrokken was tenietgedaan door de snerende en hatelijke
opmerkingen van zijn vrienden...

‘Hoe laat leven we eigenlijk?’ onderbrak de heldere stem van
Marjan haar gedachten. ‘Mijn horloge is blijven staan.’

‘Bijna halfnegen,’ antwoordde Siemen, die snel zijn koffie uit-
dronk. ‘Ik moet er maar weer eens vandoor. De eerste klanten zullen
al wel voor de deur staan.’ En hij verdween naar zijn drogisterij.

Marjan stond ook op. ‘Ik moest er ook maar weer eens vandoor.
Ik heb nog een lading was liggen.’

Akke nam een slokje van haar jus. ‘Ik heb vandaag vrij en wil
wat gaan knutselen aan de auto.’

‘Problemen?’

‘Weet niet. De ene keer rijdt hij als een zonnetje, maar de andere
keer...’

Het gesprek verstomde op het moment dat de luidspreker boven hun hoofden begon te kraken. Meteen daarop klonk de stem van de dienstdoende centraliste in de meldkamer. Haar naam was Margje en ze was de echtgenote van Sjoerd. Naast het draaien van diensten in de meldkamer bracht ze ook de post rond in Noarderein. ‘Team, ik krijg zojuist de melding binnen van een uitslaande brand in de oude muziekschool aan de Badweg. De brand dreigt over te slaan naar de naburige huizen!’

Uit de luidsprekers op het dak van de kazerne loeide het alarm, dat iedereen in het kustgebied verschrikt van zijn of haar werkzaamheden deed opkijken.

Sjoerd stond al. Er gleed een serieuze schaduw over zijn gezicht. ‘Er is werk aan de winkel, mensen!’

*

Op het moment waarop Akke in haar brandwerende pak op weg was naar de tankautospuiter, waar Sjoerd en enkele vrijwilligers al plaats hadden genomen in de manschappencabine, scheurde een oude legerjeep met knetterende motor in vliegende vaart het terrein op.

Akke keek toe hoe de bestuurder de jeep – tot haar verrassing bleek het een originele Willy’s MB uit 1941 te zijn – naast een afvalcontainer parkeerde.

‘Wie is die snuiter?’ vroeg Siemen, die zijn helm vastgespte.

Sjoerd, die naast hem zat, haalde zijn schouders op. ‘Ik zou het niet weten...’

De man was inmiddels uitgestapt en rende op de twee wagens toe. Hij was lang, had brede schouders en een donkere stoppelbaard van enkele dagen.

Iets aan zijn houding, aan zijn gezicht kwam Akke bekend voor, maar wat het nu was, daar kon ze niet precies de vinger op leggen.

‘Kan ik mee, meneer Haarsma?’ riep hij Sjoerd toe.

‘Nee maar,’ bromde Sjoerd. ‘Dat moet onze Hagenees zijn!’ Hij dacht even na, overlegde met zichzelf wat hij moest doen. Hij kende de nieuwkomer niet, maar aan de telefoon had hij sympathiek en ervaren geklonken. Maar om hem nu meteen mee te nemen? Aan de andere kant, wat had hij te verliezen? Zo kon hij de man observeren en zien hoe hij onder druk presteerde en – misschien nog

wel belangrijker – hoe de andere teamleden op hem reageerden. ‘Ja, dat kun je!’ besloot hij, terwijl hij naar het hulpverleningsvoertuig gebaarde dat klaarstond om weg te rijden. De deuren van het redvoertuig waren al gesloten en achter de ramen keken enkele vrijwilligers met grimmige gezichten naar de nieuwkomer. ‘Wij zitten vol. Kleed je om. Er hangt nog wel een pak in jouw maat. Klim daarna aan boord van de HV!’

De man hield zijn pas in, draaide zich om en rende de garage in. ‘Zo, dus dat is de nieuwe kracht?’ vroeg Akke, hem nakijkend, terwijl ze tussen Siemen en Marjan plaatsnam.

‘Ja.’

‘En je neemt hem meteen mee?’ vroeg Marjan verwonderd. ‘Zonder dat je weet of hij geschikt is voor deze job?’

‘Stel dat hij in paniek raakt?’ vulde Akke aan. ‘Hij kan deze hele operatie in de war sturen!’

‘Dat zien we dan wel weer,’ antwoordde Sjoerd op een toon waaruit duidelijk bleek dat voor hem de zaak voorlopig was afgedaan. ‘Ik heb zo het gevoel dat hij ons nog weleens zou kunnen verrassen.’

Akke wisselde een veelzeggende blik met Marjan, die met haar ogen rolde. ‘Bedoel je in positieve of in negatieve zin, Sjoerd?’

Sjoerd reageerde niet op de opmerking en sloeg met zijn hand op de doorzichtige wand die hen van de bestuurder afscheidde. ‘Rijden, Paul!’

‘Ja, commandant!’

*

De oude muziekschool bevond zich aan de rand van de stad. Ooit was het een landhuis geweest waar een Engelse aristocratische familie had gewoond. Het bestond uit een hoofdgebouw met aan weerskanten twee vleugels en was gemetseld uit donkergrijze steen. Alle ramen keken uit op zee. Na de dood van de laatste telg van de adellijke familie had het een poosje leeggestaan, tot aan het begin van de jaren zeventig van de vorige eeuw het gemeentebestuur van Noarderein er een nieuwe bestemming voor meende te hebben gevonden als muziekschool. Dertig jaar later moest de school noodgedwongen zijn deuren sluiten bij gebrek aan belangstelling, en sindsdien stond het gebouw leeg. De jaren waren niet onopge-

merkt aan het gebouw voorbijgegaan. De tand des tijds had er lelijk huisgehouden, enkele daken waren ingestort en boden een broedplaats voor zeevogels en kraaien. Er zat bijna geen verf meer op de kozijnen, ramen en deuren, en het glas uit de meeste ramen ontbrak. Weer en wind hadden er vrij spel, het plein ervoor van scheefgezakte tegels was overwoekerd met distels en ander onkruid. Vanwege het instortingsgevaar was het terrein enkele jaren geleden afgesloten met een groot ijzeren hekwerk, dat inmiddels ook grotendeels werd overwoekerd door klimplanten. Al met al maakte het geheel een troosteloze en onverwelkomende indruk.

En nu stond het gebouw in brand. Wandelaars hadden meteen alarm geslagen toen ze rook onder de dakpannen vandaan hadden zien komen en langs de ramen oranje vuurtongetjes zagen bewegen, die de oude vitrage wegvraten. Inmiddels waren de vlammetjes uitgegroeid tot een uitslaande brand, die schroeiend en sissend alles verwoestte wat hij op zijn pad tegenkwam. De eigenaren van de ernaast gelegen woningen vreesden voor het behoud van hun eigendommen en probeerden het vuur te bedwingen met waterslangen.

De inwoners van Noarderein werden opgeschrikt door sirenes en renden hun huis uit om te zien wat al die opwinding had te betekenen. Nog geen minuut later draaide de brandweer de Badweg op. De tankautospuut met Akke aan boord reed voorop. Daarna volgden het redvoertuig en het hulpverleningsvoertuig. Via de radio schetste de politie, die al ter plaatse was, de situatie. ‘Het gebouw staat in lichterlaaie. We hebben het slot moeten doorknippen met een betonschaar en de hekken opengezet, zodat jullie meteen het plein op kunnen rijden.’

Voor zich, boven de daken van de huizen uit, zag Akke donkere rookslierten omhoogkringelen. ‘Zijn er slachtoffers?’ wilde ze weten.

‘Voor zover we kunnen nagaan niet, nee,’ luidde het antwoord over de radio. ‘Maar zeker weten doen we dat niet.’

Sjoerd schakelde over op de frequentie, zodat hij ook met de vrijwilligers in de andere wagens kon praten. ‘Iedereen weet wat-ie moet doen?’

Over de radio en achter hem in de wagen klonk een resoluut: ‘Ja, commandant!’

‘Mooi zo, en denk erom dat jullie eigen veiligheid niet in het geding komt!’

De politie had zijn handen vol om nieuwsgierigen op afstand te houden, toen de drie brandweerwagens arriveerden. De brand trok veel bekijks en het leek wel alsof heel Noorderein was uitgelopen.

De moed zakte Akke in de schoenen toen ze het zwartgeblakerde gebouw zag. De hele voorgevel van de muziekschool dreigde in te storten. Dikke, zwarte rookwolken bolden op en lichtten op wanneer de felle steekvlammen zich van achter de ramen een weg naar buiten zochten.

Een van de daken kwam met donderend geraas omlaag. De gigantische stof- en rookwolk die hierdoor ontstond, hulde het hele terrein in een grijszwarte mist.

Het team van vrijwilligers was goed op elkaar ingespeeld en werkte snel en secuur. Nadat de brandweerwagens het plein op waren gereden en strategisch hun plaatsen hadden ingenomen, werden in een mum van tijd vijf slangen op het gebouw gericht waaruit krachtige waterstralen spoten. Onder de nieuwsgierige blikken van het publiek wist de brandweer al snel enkele branden te doven en werd voorkomen dat de brand over zou slaan op de nabijgelegen huizen.

De oude muziekschool was reddeloos verloren.

Akke assisteerde Siemen, die de brandspuit op een hardnekkige brand in het hoofdgebouw richtte. ‘Hoe denk jij dat de brand is ontstaan?’ vroeg ze hem.

Siemen haalde zijn schouders op. ‘Het is de laatste weken vreemd weer geweest. Drukkend, benauwd. Het heeft wel geregend, en soms flink ook, maar dat heeft nauwelijks verkoeling gebracht. De grond is kurkdroog. Kijk maar naar de bomen en de planten. Dit jaar zijn de temperaturen extreem hoog geweest in de zomer. Dat beetje regen dat is gevallen, stelt niets voor. Hoe de brand hier is ontstaan? Wie zal het zeggen? Het is een oud gebouw vol met oude meuk. Gordijnen voor de ramen, tapijten op de vloer, houten meubels. Een verdwaald vonkje van een sigaret of een barbecue kan al funest zijn.’

Akke keek hem van opzij aan. ‘Kan de brand zijn aangestoken?’

Hij fronste. ‘Waarom denk je dat?’

‘Ik weet het niet...’ Ze keek naar de zwarte rookwolken en de vuiloranje steekvlammen achter de ramen. Het meeste glas was uit de spouwingen verdwenen en lag in scherven aan weerskanten van de ramen op de grond. ‘Het is een gevoel. Ik kan het niet verklaren,

maar die branden in het buitengebied, en dan deze brand. Drie branden in een week tijd? Dat kan toch geen toeval zijn?’

‘Akke?’

Akke zag Sjoerd naar haar gebaren. Naast hem stond de man die zich op het allerlaatste moment bij het team had gevoegd. Hij had zijn helm afgedaan en stond met zijn rug naar haar toe, zodat ze zijn gezicht niet kon zien. Ze stak haar hand op ten teken dat ze Sjoerd had gehoord. Ze sprak nog een paar woorden met Siemen en liep toen op haar gemak naar de twee mannen.

‘Ja?’ vroeg ze, toen ze hen had bereikt.

‘Ik wil je voorstellen aan je nieuwe collega,’ zei Sjoerd. De man draaide zijn hoofd om. ‘Hij heet...’

Op het moment waarop ze zijn gezicht zag, had ze het idee alsof iemand haar een klap in het gezicht gaf. Haar maag kromp samen alsof ze door twee handen werd samengeperst, en het leek wel alsof ze even geen enkele controle meer over haar benen had.

Eerst dacht ze nog dat ze zich vergiste, dat iemand een wrede grap met haar uithaalde, maar toen ze de gechoqueerde blik in zijn grijsblauwe ogen zag, wist ze dat de man die voor haar stond niemand anders was dan haar ex.

... en sindsdien is Elmo niet meer gezien. Mocht iemand weten waar hij is, neem dan contact op het dit radiostation, 1340 Noarderein. Houd de stormwaarschuwingen in de gaten, mensen. Het KNMI geeft niet voor niets code rood af. Ik ben Evie en heb voor jullie een toepasselijk plaatje uitgezocht, hier komt 'The Thunder Rolls' van Garth Brooks...

De pijn van hun verbroken relatie komt bij Akke in alle hevigheid naar boven

Akke is 'one of the guys'; jurken, make-up en vrouwenzaken zijn niet aan haar besteed. Ze is stoer en werkt naast haar baan als lasser bij de vrijwillige brandweer in het kustplaatsje waar ze woont.

Na een traumatische gebeurtenis besluit Jim zich te vestigen in Friesland en aan te sluiten bij de plaatselijke brandweer. Daar ontmoet hij Akke, en zij hem. En wat blijkt? Ze kennen elkaar van vroeger, van elders – de twee hadden een relatie en zijn op een vervelende manier uit elkaar te gaan. Nu zijn ze tot elkaar veroordeeld. Samen onderzoeken Akke en Jim een serie branden waarvan ze vermoeden dat die zijn aangestoken, en ze komen terecht in een levensbedreigende situatie tijdens een storm. Zullen ze hier levend uitkomen, en zal ook hun hernieuwde connectie het overleven?

Martin Scherstra is verreweg de bekendste mannelijke familieromanauteur van Nederland. Hij werkt, naast zijn schrijverschap, voor de gemeente Dokkum, en zijn vrije tijd brengt hij veelal door met zijn vrouw Pietie. Als hij thuis is en niet aan het schrijven of lezen, dan maakt hij graag poppenhuizen.

Z&K

ISBN 978 90 2053 716 1 NUR 344

9 789020 537161

www.romanserie.nl